

чнитѣ помощи, които се събираха тука, въ Столицата, отъ **редовнитѣ и спомагателни** членове, а и отъ вънъ, изъ България, не бѣхъ наченали още да пристигатъ каквито и да било помощи, така щото Настоятелството се намираше въ твърдѣ голѣмо затруднение. Въ този случай, Правителството дойде на помощ на нашето Дружество и му даде възможност да начене да развива доста широка дѣятелностъ съ пълна вѣра въ сполука. Благодарение на тогавашниятъ нашъ Воененъ Министръ, **Г-на К. Никифорова**, и на съдѣйствието на Главниятъ воененъ лѣкаръ, **Г-на С. Миркова**, Военното Министерство даде на Настоятелството на Дружеството отъ своитѣ суми 10000 лева взаимнообразно. Тази сума Настоятелството слѣдъ войната, когато бѣше вече доста улеснено, върна я напълно на Министерството, но не може да не изкаже дълбока благодарностъ за тази помощ на Правителството, тъй като тя се направи овреме и даде голѣмъ потикъ на дѣятелността на Дружеството.

Същевременно Настоятелството на Дружеството поиска отъ Софийското Благодарително Дружество взаимнообразно 5000 лева. Достойната Предсѣдателка на това Дружество, **Г-жа М. Θ. Бурмовъ**, предъ видъ на важнитѣ обстоятелства, не се поколеба да повѣри, безъ рѣшението на членоветѣ — нейни другарки, исканата сума на нашето Дружество. И тая сума Настоятелството на нашето Дружество своевременно възвърна напълно, но не може безъ дълбока благодарностъ да не вспомни за тази готовностъ на Соф. Благодарително Дружество да даде възможностъ, въ едни твърдѣ тѣжки за отечеството ни дни, да се спомогне на човѣколюбивото дѣло.

Скоро отъ всичкитѣ краища на България (Севѣрна и Южна) захванахъ да идятъ на чашето Дружество помощи въ пари и въ натура, както отъ Клоноветѣ на Дружеството, така и отъ разни Общини и Дружества, а също и отъ странство. Пре-

ди, обаче, да пристѣпимъ да излагаме отъ кждѣ сж пристигнали помощи на нашето Дружество, считаме за длѣжностъ да спомѣнемъ тука за едно твърдѣ важно обстоятелство, именно, — за нравственното онова насърчение, което Настоятелството на Дружеството получи отъ онази готовностъ, съ която тукашнитѣ граждани и граждани, безъ разлика на вѣра, народност и състояние, както и живущитѣ тука чужденци, се заловихъ да помагатъ на раненитѣ и болни солдати, и отъ онова самоотвержение, съ което тѣ изпълнявахъ доброволно взетитѣ на себе тѣжки обязанности.

Още отъ самото начало на войната, щомъ се появихъ първитѣ ранени въ Столицата, нашитѣ госпожи и госпожици, безъ разлика на състояние, доброволно утидохъ по болницитѣ и се заловихъ съ ревностъ и самоотвержение да служатъ на раненитѣ. Тѣ не се наричаха **милосердни сестри**, но се оказахъ дѣйствителни служителки на милосердието. Тѣ бѣха всички неопитни въ това дѣло, защото самото дѣло бѣше ново за всинца ни, но ревността, материнската и сестринската любовъ къмъ ранениятъ войникъ обръщаха неопитността въ дѣйствителна сполука. Войникътъ не бѣше за тѣзи наши достойни господжи и господжици чуждъ човѣкъ, а бѣше за тѣхъ любимъ синъ, любимъ и милъ братъ. Войникътъ се донасваше отъ бойното поле изнуренъ отъ трудъ, болки и лишения, упрашенъ, нечистъ, облянъ въ кръвъ, която се е запекла вече по лицето му, снагата му и дрѣхитѣ му. Не можеше човѣкъ безъ сълзи на очи да глѣда, съ каква материнска и сестринска любовъ нашитѣ господжи и господжици посрѣщаха този раненъ или болѣнъ войникъ и съ каква ревностъ, съ какво самоотвержение се залавяхъ да го прибличатъ, да го кѣпятъ, да го стригатъ, да му миятъ главата и да го настаняватъ по спокойно на леглото, съ каква готовностъ и бързина тѣ глѣдаха да удовлетворяватъ всяко желание